

РЕШЕНИЕ

№ 17280

гр. София, 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2846** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България, във връзка чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. М. А. У., гражданин на У., чрез адвокат К. А. срещу отказ № 5346р-2364 от 26.01.2026 г. за издаване на разрешение продължително пребиване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа” на оспорващия, постановен от заместник-директора на дирекция „Миграция” - МВР.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби.

Инвокират се доводи за неправилност на становището на Агенцията по заетостта (АЗ), която необосновано е счела, че не е представен коригиран срочен трудов договор и ново копие на обявата за заемане на длъжността, съответстваща на изискванията на закона.

Оспорващият сочи, че незабавно след полученото уведомление от АЗ са предприети необходимите действия и е представен коригиран срочен трудов договор, както и нова обява, с информация относно платформата, където тя е била публикувана.

Заместник-директорът на дирекция „Миграция” – МВР е приел отрицателното становище на агенцията по заетостта, без да провери неговата законосъобразност.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява и не се представлява.

Ответникът не се явява и не се представлява. В писмена защита пълномощникът му юрисконсулт

П. оспорва жалбата. Твърди, че положителното становище на АЗ е задължително условие за получаване на разрешение за пребиваване по чл. 24и от ЗЧРБ, защото заместник-директора на дирекция „Миграция” - МВР действа в условията на обвързана компетентност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

“Велимира Груп” ЕООД е подало от името на А. М. А. У., заявление рег. № П-9916/20.10.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24и от ЗЧРБ. В същото е посочено, че чужденецът ще бъде назначен на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона”. Към заявлението е приложен превод на справка от 19.05.2025 г., издадена Министерство на вътрешните работи на У., в която е посочено, че А. М. А. У. не е осъждан на територията на Република У.

Копие от заявлението е изпратено и на Държавна Агенция „Национална сигурност” за писмено становище по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност".

На основание чл. 24и, ал. 11 от ЗЧРБ, Дирекция "Миграция" е изпратила по електронен път на Агенцията по заетостта, заявлението и приложените към него документи за провеждане на съгласуване на основание чл. 15 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ).

Освен цитираната по-горе справка за съдимост, към заявлението са приложени: 1. Декларация от Д. Д., като управител на “Велимира Груп” ЕООД, в която е посочено, че на А. М. А. У. е осигурено жилище, отговарящо на всички изисквания за безопасност и здраве, в [населено място], [улица], 2. Обосновка за назначаване на длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона” на лице, което не е гражданин на Европейския съюз, 3. Диплома за завършено средно образование, 4. Справка за работещите във “Велимира Груп” ЕООД, граждани на трети страни, 5. Справка-декларация относно средномесечния брой на наетите по трудово правоотношение лица във “Велимира Груп” ЕООД, 6. Декларация от управителя на “Велимира Груп” ЕООД за спазване на условията по чл. 7, ал. 1, т. 2 от ЗТМТМ, 7. Трудов договор, сключен между А. М. А. У. и “Велимира Груп” ЕООД, съгласно който последният е назначен на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона”. Работникът се задължава да постъпи на работа, след издаване на издаване на документ за пребиваване от органите на МВР и 8. Копие от обява, в която е посочено, че “Велимира Груп” ЕООД търси да назначи работници на определени длъжности, една от които е шофьор на самосвал.

С писмо от 18.11.2025 г. АЗ е уведомила дирекция „Миграция” – МВР, за нередовности, във връзка с подаденото от “Велимира Груп” ЕООД заявление рег. № П-9916/20.10.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

С писмо от 27.11.2025 г. “Велимира Груп” ЕООД е уведомена, че в 7-дневен срок следва да отстрани констатираните нередовности.

На 28.11.2025 г. пълномощникът на дружеството е изпратил в Дирекция „Миграция” – МВР, отново приложените към първоначално подаденото заявление, копие от подписан трудов договор, справка-декларация и обява.

С писмено становище № СМ-349/09.01.2026 г. Изпълнителният директор на АЗ е изразил отрицателно становище относно заемането на длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона” във “Велимира Груп” ЕООД от страна на А. М. А. У..

В мотивите на становището е посочено, че работодателят не е представил заверено копие на сключен срочен трудов договор за длъжност с код по Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г., подписан от страните и влизащ в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника – чужденец, каквото е изискването на чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ и копие на обява, в която да е упомената длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона” и да е видно името на медията, в която тя е публикувана, каквото е изискването на чл. 24и, ал. 5, т. 4 от ЗЧРБ.

Констатираните обстоятелства, са послужили на АЗ, за издаване на отрицателно становище за достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа” на А. М. А. У. на основание чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ.

Предвид изразеното отрицателно становище от Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, относно липса на основание за предоставяне на за достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа” на А. М. А. У., административният орган е приел, че чужденецът не отговаря на условията на чл. 24и от ЗЧРБ. В оспорения отказ е посочено, че становището на АЗ е задължителен елемент от производството по издаване на разрешение за пребиваване и работа от директора на дирекция „Миграция“. Липсата на положително становище от АЗ за предоставяне на достъп до националния пазар на труда на Република България води до невъзможност за разрешаване на право на пребиваване и работа в Република България.

С писмо рег. № 2637 от 01.04.2026 г. Заместник-председателят на ДА „НС” е уведомил съда, че в агенцията не е провеждана съгласувателна процедура във връзка с подаденото от А. М. А. У. заявление за издаване на разрешение за пребиваване и няма изготвени относими документи към воденото производство.

Като доказателство по делото е приета Заповед № 5346з-4651/08.10.2015 г. на директора на Дирекция „Миграция”, с която същият е делегирал на заместник-директора на дирекция „Миграция” – МВР, правомощия по издаване или отнемане издадени разрешения за краткосрочно, дългосрочно или постоянно пребиваване на чужденци.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен лично на пълномощник на А. М. А. У., на 25.02.2026 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 25.02.2026 г. (вх. № 6859), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ. Директорът на дирекция „Миграция” – МВР, със Заповед № 5346з-4651/08.10.2015 г. на директора на Дирекция „Миграция”, с която същият е делегирал на заместник-директора на дирекция „Миграция” – МВР, правомощия по издаване или отнемане издадени разрешения за краткосрочно, дългосрочно или постоянно пребиваване на чужденци.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. Посочени са правните основания - чл. 24и от ЗЧРБ и са изложени подробни фактически основания.

В разглеждания казус е безспорно, че от името на А. М. А. У., гражданин на У. е подадено заявление, на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Съгласно ал. 1-3 на тази норма (в приложимата към момента на подаване на заявлението редакция), разрешение за продължително пребиваване и

работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Разрешението по ал. 1 се издава за срок от три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора. Не се изисква чужденецът с разрешено право на пребиваване в страната при първоначално кандидатстване за разрешение по ал. 1 да е извън територията на Република България. Не се изисква чужденецът да е извън територията на Република България и при последващо кандидатстване за разрешение по ал. 1.

По силата на чл. 24и, ал. 4 от ЗЧРБ, заявление за издаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи от работодателя или упълномощено от него лице или лично от чужденеца, когато има разрешение за продължително пребиваване, като заявлението се подписва и от работодателя. Когато чужденецът има разрешение за продължително пребиваване, заявлението се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешенния срок на продължително пребиваване. При подаването на заявлението на заявителя се предоставя информация относно всички документи, необходими за получаване на разрешението, включително за произтичащите от него права и задължения за чужденеца.

В ал. 5 са изброени подробно документите, които следва да бъдат приложени към заявлението. Според чл. 24и, ал. 11 от ЗЧРБ, дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на Агенцията по заетостта заявленията, по които производството не е прекратено съгласно ал. 10, заедно с приложените документи, в 14-дневен срок от подаване на заявлението, като документите по ал. 5, т. 5 се изпращат и в оригинал. Когато чужденецът има разрешено продължително пребиваване на територията на Република България, към заявлението се прилага и справка за разрешеното му право на пребиваване.

Съгласно ал. 12 от същата норма, в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда, като при нередовности в документите, както и при необходимост от предоставяне на допълнителни документи от заявителя, Агенцията по заетостта уведомява дирекция "Миграция" и този срок спира да тече до получаване на документите или до отстраняване на нередовностите. Дирекция "Миграция" уведомява по електронен път заявителя за необходимостта от предоставяне на допълнителни документи или от отстраняване на нередовности и определя 7-дневен срок за това.

В разглеждания казус е безспорно, че АЗ изразила отрицателно становище за достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, по отношение на А. М. А. У.. В становището са изложени мотиви, описани подробно по-горе.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с довода, че при отрицателно становище на АЗ, Дирекция „Миграция” – МВР, действа при условията на обвързана компетентност. Становището на АЗ съставлява изискуемо съгласие, според чл. 53 от АПК, на друг орган, различен от водещия производството орган, чиито акт се оспорва. Доколкото това становище е част от производството по издаване на крайния акт, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но подлежи на проверка за законосъобразност именно в съдебното производство поради липсата на друг ред за защита (вж. решение № 3921/14.04.2025 г. по адм. д. № 1750/2025 г. на ВАС и др.).

По отношение на изложените мотиви, дали основание на АЗ да изрази отрицателно становище, съдът намира следното.

Вярно, че съгласно чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ, заедно с подаденото по чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ заявление, работодателят е необходимо да представи заверено копие на сключен срочен трудов договор за длъжност с код по Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г., подписан от страните и влизащ в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника – чужденец, а съгласно чл. 24и, ал. 5, т. 4 от ЗЧРБ, трябва да се представят копия от обяви в местни и национални средства за масова информация и интернет, във връзка с обосновката на искането на достъп до пазара на труда за чужденеца.

Макар, че в представения трудов договор не се съдържа изрично посочване, че същият влиза в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника – чужденец, както и че в обявата, публикувана в интернет-сайта alo.bg, не е посочено изрично, че “Велимира Груп” ЕООД, търси да назначи „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона”, съдът не намира, тези пропуски за толкова съществени, че да могат да обосноват формирането на отрицателно становище за достъп до пазара на труда.

Естествено е, че трудовият договор с чужденеца ще влезе в сила едва след получаване на разрешение за пребиваване на чужденеца от органите на дирекция „Миграция” – МВР. Това ще бъде и основанието за издаването на виза, с която той да влезе на територията на страната и да започне да изпълнява задълженията си.

Несъществено е неточното упоменаване в публикуваната обява на точната длъжност, на която следва да бъде назначен чужденецът. Смисълът на изискването за публикуване на обява в местни и национални средства за масова информация от страна на работодателя за това, че той търси да наеме работници на определена длъжност, е тази информация да стигне до широк кръг български и чужди граждани, живеещи в страната, които да могат да кандидатстват за тази длъжност. Целта е да се опази в максимална степен пазара на труда в България за български граждани. Едва ако няма кандидати за тази длъжност или са се явили неподходящи, работодателят може да започне процедура по наемане на чужди граждани, включително и от трети страни.

В случая е налице публикувана обява, в която е посочено, че се търсят шофьори на самосвали. Макар и да не е точно посочена длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона”, е логично да се приеме, че ако дадено лице притежава нужната квалификация да управлява самосвал, то би кандидатствало или най-малкото би се заинтересувало от условията за заемане на длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона”.

В случая, видно от приложената към преписката обосновка, не е постъпила нито една кандидатура и не е осъществен контакт с лице, проявяващо интерес към позицията.

От друга съдът, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК има задължението, да не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Както беше посочено по-горе в разпоредбата на чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ са изброени документите, които следва да бъдат представени, заедно с подаването на заявлението.

В т. 5 на тази разпоредба е посочено, че следва да бъдат представени документи за образование, специалност, правоспособност, професионална квалификация и опит на чужденеца, легализирани по съответния ред, придружени със заверен превод на български език и съответстващи на изискванията за заемане на длъжността, посочени от работодателя при обявяване на свободното работно място, съгласно Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г. – при първоначално подаване на заявление за издаване на разрешение по ал. 1. Според ал. 6, професионалните умения и опит на чужденеца се удостоверяват с документ за трудов стаж, издаден от

компетентен орган на съответната държава, в който са посочени работодателят, трудовият и професионалният стаж за заеманата длъжност.

В разглеждания казус А. М. А. У. е следвало да бъде назначен на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона”.

Освен дипломата за завършено средно образование в представената пред АЗ преписка не се съдържат каквито и да е документи, сочещи, че чужденецът притежава необходимата квалификация за заемане на тази длъжност и по-специално, че същият отговаря на изискванията на Наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, т.е., че той може да работи като шофьор на тежкотоварен автомобил на територията на страната.

Съгласно чл. 87 от този подзаконов нормативен акт, водачът на автомобил за обществен превоз на товари отговаря на следните изисквания: 1. да притежава свидетелство за управление, валидно за съответната категория МПС; 2. да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата; и 3. да притежава валидна карта за квалификация на водача по смисъла на наредбата по чл. 7б, ал. 5 от Закона за автомобилните превози.

В случая, дори няма представени доказателства, за това, че А. М. А. У. притежава валидно свидетелство за управление на тежкотоварен автомобил.

Не са представени и никакви други документи, предвидени в чл. 87 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г., които биха дали възможност на чужденецът да бъде назначен на посочената в трудовия договор длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил, 12 и повече тона” и да изпълнява задълженията си според нормативните изисквания.

Няма данни, че дружеството, при което чужденецът е следвало да работи, е имало издаден лиценз за извършване на превоз на товари за чужда сметка, издаден от Министерство на транспорта. Не са представени и доказателства за конкретно извършване на дейност по обществен превоз на товари от “Велимира Груп” ЕООД.

Налице е декларация за наети през последната година от дружеството лица, но в същата липсва указание на каква длъжност са били назначени те и дали са изпълнявали задължения като шофьори на тежкотоварни автомобили.

Няма и доказателства за това с какви транспортни средства “Велимира Груп” ЕООД извършва твърдените превозни дейности – със собствени или с наети. Не са представени и доказателства за наети транспортни бази, сервиси или работилници, където се извършва обслужване на тежкотоварните автомобили.

В обосновката, приложена към подадените документи пред Агенцията по заетостта, са изложени общи доводи, без конкретика и без посочване на това какъв транспорт се изпълнява, по чия поръчка, за чия сметка, колко често и т.н.

Според настоящият съдебен състав А. М. А. У. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на „Единно разрешение за пребиваване и работа”.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на

целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А. У., гражданин на У., чрез адвокат К. А. срещу отказ № 5346р-2364 от 26.01.2026 г. за издаване на разрешение продължително пребиване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа” на оспорващия, постановен от заместник-директора на дирекция „Миграция” - МВР.

ОСЪЖДА А. М. А. У., гражданин на У. да заплати на Дирекция „Миграция” - МВР, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 61,35 евро (120 лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.